

minh thon thối. Vì hẳn sợ em báo tin cho CIA về việc hẳn lãnh tiền của ông Hoàng.

Văn Bình đậu xe lại, tắt máy. Từ phía, trời tối như mực tâu. Quỳnh Loan nói tiếp :

— Em chờ anh ở ngoài. Anh nên thận trọng một chút. Hẳn là người có thể phản bội vì tiền. Nếu Quốc tế Đặc vụ trả 1.000 đô la, hẳn có thể giết anh như chơi. Thật ra, em không dám coi thường tài ba của anh, song hẳn có thể giết anh rất dễ dàng. Chẳng hạn, đựng nhẹ vào người anh. Mũi kim thuốc độc chạm da là tắt thở.

Phía trước, một tia đèn bấm loé lên.

Quỳnh Loan mở đèn cốt rồi tắt. Nàng đưa khẩu súng cho Văn Bình :

— Đêm nay, em có nhiều linh tính lạ lùng. Anh nên mang súng theo người để phòng bất trắc.

Văn Bình mỉm cười :

— Anh dùng hai tay quen rồi.

— Không, đây là súng bắn thuốc mê.

Chàng vấp lắc đầu :

— Cảm ơn em, anh không thích dùng súng.

Chàng vén ống quần, đưa cho nàng xem một lưỡi dao nhỏ xíu :

— Cái này tiện lợi hơn.

Nàng chưa chịu bằng lòng :

— Anh nên nghe lời em. Em sợ ...

Chàng vỗ vai nàng, giọng âu yếm :

— Tình yêu lợi nhiều mà hại cũng nhiều. Nếu không yêu anh, hoặc chỉ yêu anh thoáng qua — yên mỗi tình của người đồng nghiệp cần an ủi mỗi khi lạnh lẽo — em không thể săn sóc anh đến thế. Tình yêu chu đáo của em sẽ làm em mất nghị lực.

luôn luôn sợ sệt và lo lắng. Ông Hoàng tiên đoán đúng thật. Em nên viết thư thú tội đi.

Tiếng chân người rõ dần. Rồi một bóng đèn hiện ra bên cửa xe. Thấp thoáng trong đêm tối, Văn Bình nhận ra một thanh niên dong dỏng cao, đeo kính cận thị. Cách cửa xe một thước, hẳn đứng lại, lên tiếng :

— Thu vòng dây.

Quỳnh Loan đáp :

— Chào anh. Anh đến rất đúng giờ. Đã vào được chưa ?

Văn Bình mở cửa xe, nhảy xuống. Quỳnh Loan giới thiệu :

— Đây là phụ tá tùy viên văn hóa. Còn đây, thiếu úy Thu vòng.

Thu vòng bắt tay Văn Bình một cách ẻo lả như con gái. Bàn tay mềm nhão và lạnh lẽo của hẳn làm Văn Bình lo ngại. Hẳn phải là người không có tình cảm, sẵn sàng phản bội, và chuyên nghề nói dối. Hẳn nói với Quỳnh Loan :

— Đề nghị cơ hoãn một hai ngày nữa. Đêm nay, lực lượng cảnh phòng được tăng gấp đôi.

Văn Bình nhìn hẳn bằng cặp mắt toé lửa :

— Cả thấy bao nhiêu người gác ?

— Một trăm.

— Một trăm càng tốt. Anh càng dễ đưa tôi vào. Tôi sẽ trả hình làm lính gác.

— Nguy hiểm lắm.

— Tôi trả thêm 500 đô la nữa. Vì chỉ một ngàn. Với ngàn đô la, anh có thể xài một tháng ở Chợ mới chưa hết.

— Tiền kíp vừa lên giá. Hai tháng trước, một

ngàn đô la là nhiều. Giờ đây, chỉ bằng 6, 7 trăm thôi.

— Vậy tăng lên ngàn rưỡi. Phiên anh đưa tôi vào ngay. Tôi còn nhiều việc cần làm đêm nay, không có thời giờ mà cả và tán gẫu với anh mãi.

— Ngàn rưỡi, tôi bằng lòng. Tuy nhiên. . .

— Anh còn đòi hỏi gì nữa ?

— Tôi không dám đòi hỏi. Sở dĩ tôi rụt rè vì thiếu tướng Sulivông vừa cử một tiểu đội đến gác ngoài cổng.

— Họ quen mặt anh không ?

— Không.

— Vậy, tôi sẽ đợi lát anh một lát. Anh ngồi chờ đây. Trong vòng 15 phút, anh sẽ có 1.500 đô la.

Thu-vông hỏi Quỳnh Loan :

— Có mang sẵn tiền không ?

Nàng nhảu mặt :

— Rồi. Xong việc, anh sẽ lãnh tiền.

Hắn lắc đầu :

— Không, tôi phải lấy trước.

Văn Bình đáp lời hắn bằng cái tát sấm sét vào má. Hắn ngã chúi xuống vũng nước. Hắn lồm cồm bò dậy, định la cầu cứu thì Văn Bình dộp vào giữa miệng. Hắn lại ngã xuống lần nữa.

Chàng dựng hắn lên, đe dọa :

— Ngậm miệng, không rụng hết hàm răng.

Hắn run như cây sậy :

— Tôi có phỉnh gạt anh đâu. Khổ quá, tôi vẫn có thói quen lấy tiền trước. Nếu anh không chịu thì thôi, tôi sẽ lấy sau.

Chàng di ngón tay vào mắt hắn :

— Không phải vấn đề tiền. Thiếu tướng Sulivông dặn anh những gì, khai ra.

— Thưa . . .

— Đừng chối vô ích. Tôi đã đọc hết ruột gan anh.

Hắn, lắp bắp :

— Thưa, thiếu tướng Sulivông ra lệnh cho toàn thể lính gác phải đề cao cảnh giác. Vì sợ . . . người lạ đột nhập . . .

Văn Bình tặng hắn một cái tát nảy dom đóm mắt :

— Còn gì nữa ?

— Thưa . . . hết rồi.

Lần này, Văn Bình thẳng tay quạt cho hắn một trái thối sơn kinh khủng. Hắn bắn xa ba thước và nằm mọp xuống ruộng. Quỳnh Loan can chàng :

— Hắn nói thật đấy. Anh đừng nóng nảy, lỡ hết việc.

Chàng gạt nàng ra, gằn giọng :

— Hừ, em bảo với anh rằng linh tinh đàn bà rất đúng. Trái lại, anh bảo là em linh tinh sai, hoàn toàn sai.

Nước bùn lạnh ngắt làm Thu-vông tỉnh dậy. Chàng quỳ xuống hỏi gặng :

— Anh phải nói thật, nếu không bắt buộc tôi phải giết anh. Sulivông dặn anh những gì ? Tôi không cần biết những lời dặn chung mọi người. Tôi chỉ cần biết những lời Sulivông dặn riêng anh. Sulivông cho anh bao nhiêu tiền ?

— Thưa, không cho tiền. Chỉ hứa thăng cấp.

— Ừ. Sulivông dặn riêng anh những gì ?

— Nói là đến chỗ hên, dẫn cô Quỳnh Loan tới.

- Nghĩa là anh đã báo cáo hết với Sulivong.
 — Vâng.
 — Anh làm cho Sulivong từ khi nào ?
 — Ba tháng nay.
 — Lần trước, ông Hoàng nhờ anh, Sulivong biết không ?
 — Lần ấy, tôi không báo cáo.
 — Tại sao lần này anh báo cáo ?
 — Không hiểu sao Sulivong biết hết. Hồi tối, Sulivong gọi tôi lên văn phòng, bắt tôi cung khai. Tôi tìm cách chối cãi thì Sulivong trợn mắt, đập bàn quát lớn là nhân viên Phản gián đã biết có Quỳnh Loan liên lạc với tôi tại tiệm ăn Từ Hải Xuân. Như anh đã biết, tôi gặp cô Quỳnh Loan hồi nhà nhem, sau đó, tôi về sở. Thiếu tướng Sulivong sai người gọi tôi liền, Sulivong ra lệnh cho tôi, giả vờ chân chửi, đòi thêm tiền, rồi dẫn cô Loan vào nhà máy.
 — Sulivong có biết tôi cùng đi với cô Quỳnh Loan không ?
 — Không.
 Văn Bình đã biết đủ những điều cần biết. Chàng không thể ở lại nơi này thêm nữa. Chàng rút dao, cắm vào yết hầu Thu-vông. Hấn rầy đành dạch rồi tắt thở. Chàng thần nhiên lau máu vào vạt áo nạn nhân rồi rảo bước ra xe.
 Quỳnh Loan đi theo chàng như người mất hồn. Thấy chàng vận công-tắc, nàng hỏi :
 — Anh không vào nhà máy nữa à ?
 Chàng lắc đầu :
 — Không, đủ rồi. Em đã nghe hấn thú tội chưa ?
 -- Rồi. Em không ngờ sự thể lại ghê gớm như

vậy. Em đã theo đúng chỉ thị của ông Hoàng, không sai một li. Cả đến lộ trình, địa điểm và giờ giấc tiếp xúc với Thu-vông, em cũng thi hành đúng.

Văn Bình cười :

— Em biết một mà không biết hai. Ông Hoàng muốn dùng em làm mồi để đánh lừa thú dữ. Sở dĩ ông Hoàng dặn em tiếp xúc với Thu-vông vì biết hẳn là nhân viên của thiếu tướng Sulivong.

— Trời ơi !

— Bây giờ không phải là lúc kêu trời. Lúc xuống ca-nô đón anh, em theo đúng chỉ thị không ?

— Đúng. Nếu em không làm, chúng ta đã bị Phản gián theo sát nút.

— Em đừng lo. Nếu em theo đúng chỉ thị thì không sao hết. Chiều nay, ông Hoàng ra lệnh em thực hiện hai công tác, thứ nhất, tiếp xúc với Thu-vông, thứ hai đón anh trên bờ sông Cửu Long. Với công tác thứ nhất, ông Hoàng muốn em xuất đầu lộ diện cho Sulivong biết. Còn công tác thứ hai ông Hoàng lại giấu kín. Nhân viên Phản gián của Sulivong chưa đủ nghệ thuật giả dận để theo sau em nếu em cố tình lẩn tránh. Và em đã thành công.

— Tại sao anh dám cả quyết là Phản gián không theo sau ?

— Giả dối lắm. Em mở va-li của anh thì biết.

Quỳnh Loan giắt mình khi thấy một cái hộp vuông, lớn bằng hai gói thuốc lá. Đó là một dung

cụ điện tử được chế tạo bên Mỹ (1), có tác dụng khám phá mọi tiếng động trong đường kính hai cây số. Đặc biệt là tiếng động cơ xe hơi. Nếu có xe hơi theo sau, máy sẽ kêu lên tiếng rè rè. Từ nãy đến giờ, anh không nghe tiếng gì hết. Điều này có nghĩa là Sulivông không biết.

— Anh vừa bảo là Sulivông biết em đến nhà máy Thần Tiên đêm nay kia mà...

— Sulivông chỉ biết em đến nhà máy đêm nay, song không biết em đến bằng đường nào. Và lại, hẳn không cần cho người theo em, sợ lộ, vì đã biết chắc em sẽ liên lạc với Thu-vông và dứt đầu vào thòng lọng.

— Anh ghê thật. Gần anh, em mới biết anh là con người nguy hiểm.

— Cũng chưa nguy hiểm bằng em. Sau bao năm vùng vẫy, anh chưa hề thua ai. Đêm nay, anh bị thua em.

Quỳnh Loan há lấy cô chàng :

— Thật không ?

Chàng hôn vào môi nàng :

— Em còn muốn anh thề độc nữa ư ?

Nàng nói trong sung sướng :

— Không, em không bắt anh thề nữa. Anh hôn em là đủ rồi.

• Xe hơi quay ra đường lớn. Văn Bình dặn

(1) — Loại máy này do công ty Continental chế tạo, giá tiền trên 300 đô la. Mời bạn đọc đón mua cuốn Cẩm nang Gián điệp đã xuất bản của Người thứ Tám để làm quen với các dụng cụ điện tử thông dụng trong nghề gián điệp, nơi chế tạo, giá tiền...

Quỳnh Loan :

— Anh giết Thu-vông là để cướp thêm 5, 10 phút. Không thấy Thu-vông về, họ sẽ dễ đi tìm.

— Vậy, chúng mình đi đâu ?

— Chúng mình trở về Vạn tượng.

— Anh điên ư ? Sulivông sẽ tìm ra xe em trong chớp mắt.

Văn Bình cười :

— Đừng sợ.

Nàng giương cặp mắt đen láy nhìn chàng. Chàng lại vít đầu nàng xuống, hôn thật lâu. Nàng bốt hoảng gỡ ra :

— Khổ quá, anh cứ hôn em mãi, họ đuổi theo thì khốn.

Văn Bình đáp lại bằng cái hôn nữa. Quỳnh Loan lại gạt ra :

— Em van anh.

Văn Bình giơ ngón tay lên, phân vua :

— Tại em, không phải tại anh. Tại em từ chối không hôn anh, còn anh, bao giờ anh cũng yêu em. Thôi, thế là chúng mình hòa. Từ nay, em sẽ không có quyền đòi hỏi anh nữa.

Giọng nàng bắt đầu lo sợ :

— Anh lạ thật. Chết đến nơi rồi còn thích đùa. Không hôn không phải là không yêu anh. Chính vì yêu anh nên em không dám hôn anh nữa. Vì hôn anh, Sulivông sẽ phóng xe bắt kịp chúng mình. Anh ơi, em lạy anh, anh phóng nhanh hơn nữa. Em sợ họ bắt anh lắm.

Văn Bình vẫn rên rang không chịu đáp lút ga xăng. Quỳnh Loan phải khẩn khoản :

— Em lạy anh ngàn lần. Anh cứ phóng nhanh

mặt điện của ông Hoàng, dặn thuê một chiếc Dau-phine đậu gần Thái lương, em tưởng ông tổng giám đốc lắm lắm. Ngờ đâu, em thuê xe cho anh. Bây giờ em phải đi đâu?

— Tiếp tục đóng trò con mồi, để đánh lừa thiếu tướng Sulivông và Quốc tế Đặc vụ. Từ đây, em lái xe đến khiêu vũ trường Yêu đương. Giờ này, tiệm nhảy đã đóng cửa. Em sẽ thay anh tiếp xúc với Simun.

— Còn anh?

— Em bỏ cái quạt máy của anh vào xác da. Mọi tiếng động sẽ lọt vào tai anh. Anh sẽ tùy cơ đối phó. Thôi, chào em. Hy vọng em thành công mỹ mãn.

Chàng cúi sát môi nàng. Như bị thôi miên, nàng nhắm nghiền mắt lại. Cái hôn của chàng làm nàng tê tái.

Nhìn xe hơi của nàng khuất vào sương mù, Văn Bình nhòe nụ cười đặc chí. Văn cờ thì xe thần sầu đã được dàn quân đầy đủ. Đêm nay, hoặc chậm lắm đêm mai, văn cờ sẽ kết thúc. Chàng tin tưởng sẽ nắm được phần thắng.

Chàng huýt sáo miệng một bài ca tình tứ.

Trước khi rẽ vào đường lớn, Quỳnh Loan nhìn kính chiếu hậu. Như Văn Bình tiên đoán, phía sau nàng thấy một chiếc Mercedes đen xi, tắt đèn, bám sát lấy nàng như bóng với hình.

Bỗng nhiên lòng nàng rạo rạt một tình thương vô tận. Tài ba lỗi lạc của chàng làm nàng yêu chàng hơn, yêu tha thiết, yêu mù quáng.

Chiếc Mercedes còn cách nàng 50 thước. Nàng mỉm cười, tăng thêm tốc độ. Tài xế xe sau cũng đạp lút ga xăng. Không còn nghi ngờ nữa, nhân viên Phản gián của thiếu tướng Sulivông đang rượt theo nàng.

Nàng lái ngoằn ngoèo vào đường hẻm, rồi tắt máy. Nhanh nhẹn, nàng nhảy xuống, băng qua một hàng rào thấp, vào khu vườn trồng hoa. Sau vườn hoa là vũ trường Yêu đương, sào huyệt của Simun, gã cut chân đáng gờm của Quốc tế Đặc vụ.

Simun là hiện thân của tử thần. Văn Bình muốn nàng nhắm mắt lao đầu vào lưới hái của tử thần.

Vũ trường đã đóng cửa. Dây đèn xanh đỏ lẳng lơ trước thềm đã tắt ngúm. Quỳnh Loan vòng ra cửa hông, mở cửa, bước vào. Sàn nhảy rộng thênh thang đã vắng ngắt, bàn ghế được dồn vào góc. Bên quầy rượu, bức tranh thiếu nữ khỏa thân đứng chênh chênh dưới ánh sáng nhợt nhạt từ văn phòng của Simun hắt ra.

Văn Bình đã dặn nàng kỹ lưỡng: phòng Simun hình chữ nhật, không cửa sổ, gắn máy điều hòa khí hậu, tường lót cao su băm thanh. Simun thường ở lại rất khuya sau cái bàn bầu dục trên bề đầy sô sách, bên cái tủ sắt sơn xanh.

Quỳnh Loan đặt tay vào nắm cửa. Cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ. Simun đang ngồi hút xì gà, dáng điệu chờ đợi. Thấy nàng, hắn mỉm cười, nụ cười nham hiểm và đặc thẳng:

— Chào cô.

Nàng giả vờ khựng người:

— Ông Simun.

Simon nhưn vai :

— Vàng, tôi là Simon, chủ tiệm nháy Yên dương. Tôi chờ cô đã lâu. Mời cô ngồi. Nhân viên về hết, chỉ còn tôi. Lễ ra giờ này tôi đã về, song được tin cô tới thăm, tôi phải ở lại để tiếp rước cho xứng đáng.

— Té ra ông biết trước tôi đến.

— Việc gì xảy ra trong thành phố, Simon cũng biết. Thế nào, ông bạn Văn Bình nhờ cô tới đây làm gì ?

Nàng lắc đầu :

— Văn Bình về Sài Gòn rồi. Trước khi lên phi cơ, anh ấy dặn tôi gặp ông.

— Đề điều đình ?

— Vàng, đề điều đình. Và tôi tin chắc ông ưng thuận.

Simon ré lên cười :

— Văn Bình muốn gì ?

Nàng nhìn vào cặp mắt dài lấp lánh sau làn kính cận thị dày cộm của Simon, giọng can nhắc :

— Muốn ông hợp tác. Lời lãi chia đôi.

Simon gật gù :

— Nghĩa là thế nào ?

— Đáng tiếc là tôi vào đề quá đột ngột. Nếu ông và tôi quen nhau từ trước thì công việc điều đình được dễ hơn, và ông sẽ chấp thuận nhanh chóng. Thái độ đột ngột của tôi có thể làm ông ngần ngại.

Sợi râu mép mỏng dính rung rung trên miệng Simon :

— Mời cô cứ nói. Dầu sao Văn Bình và tôi là bạn. Chúng tôi quen thân từ hồi xưa.

— Anh Văn Bình có cảm tình đặc biệt với ông. Trong giới giang hồ, ông là người nặng nhân nghĩa và trọng chữ tín nhất.

—Ồ, cô nhắc lại chuyện cũ làm gì. Tôi không thể cạn tàu ráo máng đối với ân nhân. Và lại, cô cũng biết Văn Bình là võ sĩ phi thường. Giá tôi không tha, Văn Bình cũng đánh ngã được đàn em của tôi và tàu thoát. Văn Bình muốn tôi hợp tác với ông Hoàng chống lại Quốc tế Đặc vụ phải không, cô Quỳnh Loan ?

— Vàng, cũng gần như thế. Toàn thắng trong chiến dịch Hoa Phong Lan này, Quốc tế Đặc vụ sẽ được hai triệu đô la. Văn Bình không biết rõ phần ông bao nhiêu, nhưng chắc chỉ độ một phần mười là nhiều nhất, nghĩa là 200 ngàn đô la. Văn Bình thỏa thuận tăng lên 400 ngàn.

— Nếu tôi từ chối ?

— Tôi không tin ông từ chối. Ông không phải là nhân vật cao cấp trong Tổ chức. Là nhà buôn, được lãi nhiều là được. Mặt khác, ông lại yên tâm về tình cảm, vì Văn Bình là bạn thân. Ông không thể từ chối, vì tuy ông là người tài giỏi, giàu mưu lược, có hàng trăm thuộc viên trung kiên, ông chỉ là châu chấu đá xe trước những tổ chức rộng lớn, hùng hậu như CIA, sở Mật vụ của ông Hoàng... Riêng ông Hoàng đủ làm ông thất điên, bát đảo... Trong trường hợp ông thỏa thuận, Văn Bình cho biết ông sẽ lãnh tiền ngay sau khi Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, bị bắt, và số được phẩm được thu hồi. Ngoài ra, ông được cử làm đại diện của ông Hoàng tại Lào. Ông Hoàng chỉ quan tâm đến khía cạnh tình báo. Còn về đời tư, ông làm gì

Simon nhưn vai :

— Vàng, tôi là Simon, chủ tiệm nháy Yêu đương. Tôi chờ cô đã lâu. Mời cô ngồi. Nhân viên về hết, chỉ còn tôi. Lễ ra giờ này tôi đã về, song được tin cô tới thăm, tôi phải ở lại để tiếp rước cho xứng đáng.

— Té ra ông biết trước tôi đến.

— Việc gì xảy ra trong thành phố, Simon cũng biết. Thế nào, ông bạn Văn Bình nhờ cô tới đây làm gì ?

Nàng lắc đầu :

— Văn Bình về Sài Gòn rồi. Trước khi lên phi cơ, anh ấy dặn tôi gặp ông.

— Đề điều đình ?

— Vàng, đề điều đình. Và tôi tin chắc ông ưng thuận.

Simon ré lên cười :

— Văn Bình muốn gì ?

Nàng nhìn vào cặp mắt dài lấp lánh sau làn kính cận thị dày cộm của Simon, giọng cần nhắc :

— Muốn ông hợp tác. Lời lãi chia đôi.

Simon gật gù :

— Nghĩa là thế nào ?

— Đáng tiếc là tôi vào đề quá đột ngột. Nếu ông và tôi quen nhau từ trước thì công việc điều đình được dễ hơn, và ông sẽ chấp thuận nhanh chóng. Thái độ đột ngột của tôi có thể làm ông ngần ngại.

Sợi râu mép mỏng dính rung rung trên miệng Simon :

— Mời cô cứ nói. Dầu sao Văn Bình và tôi là bạn. Chúng tôi quen thân từ hồi xưa.

— Anh Văn Bình có cảm tình đặc biệt với ông. Trong giới giang hồ, ông là người nặng nhân nghĩa và trọng chữ tín nhất.

—Ồ, cô nhắc lại chuyện cũ làm gì. Tôi không thể cạn tài ráo máng đối với ân nhân. Và lại, cô cũng biết Văn Bình là võ sĩ phi thường. Giá tôi không tha, Văn Bình cũng đánh ngã được đàn em của tôi và tẩu thoát. Văn Bình muốn tôi hợp tác với ông Hoàng chống lại Quốc tế Đặc vụ phải không, cô Quỳnh Loan ?

— Vàng, cũng gần như thế. Toàn thắng trong chiến dịch Hoa Phong Lan này, Quốc tế Đặc vụ sẽ được hai triệu đô la. Văn Bình không biết rõ phần ông bao nhiêu, nhưng chắc chỉ độ một phần mười là nhiều nhất, nghĩa là 200 ngàn đô la. Văn Bình thỏa thuận tăng lên 400 ngàn.

— Nếu tôi từ chối ?

— Tôi không tin ông từ chối. Ông không phải là nhân vật cao cấp trong Tổ chức. Là nhà buôn, được lãi nhiều là được. Mặt khác, ông lại yên tâm về tình cảm, vì Văn Bình là bạn thân. Ông không thể từ chối, vì tuy ông là người tài giỏi, giàu mưu lược, có hàng trăm thuộc viên trung kiên, ông chỉ là châu chấu đá xe trước những tổ chức rộng lớn, hùng hậu như CIA, sở Mật vụ của ông Hoàng... Riêng ông Hoàng đủ làm ông thất điên, bát đảo... Trong trường hợp ông thỏa thuận, Văn Bình cho biết ông sẽ lãnh tiền ngay sau khi Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, bị bắt, và số được phẩm được thu hồi. Ngoài ra, ông được cử làm đại diện của ông Hoàng tại Lào. Ông Hoàng chỉ quan tâm đến khía cạnh tình báo. Còn về đời tư, ông làm gì

tùy ý. Ông Hoàng sẽ không can thiệp vào hoạt động thường mại đặc biệt của ông. Simun, ông nghĩ sao ?

Simun thử người trên ghế, nấp rần in rõ trên vầng trán hói. Hần khạc một tiếng kho khan, nhổ bẹt vào sọt giấy ở góc, đoạn dang hăng :

— Hiện Văn Bình ở đâu ?

Quỳnh Loan đáp :

— Sài Gòn. Tuy nhiên, nếu ông bằng lòng tôi sẽ điện ngay cho Văn Bình. Nội ngày mai, Văn Bình sẽ có mặt tại Vạn Tượng. Tối mai, chúng ta sẽ bắt tay vào việc.

Simun nhìn trần nhà, vẻ mặt băng kuảng :

— Việc này rất quan trọng, tôi cần có thời gian suy nghĩ. Quốc tế Đặc vụ là một tổ chức ghê gớm, đặt chi nhánh khắp năm châu, có tai mắt trong mọi chính quyền trên thế giới. Tôi là một kẻ giang hồ. Bọn giang hồ coi cái chết nhẹ như lông hồng. Nếu là việc phải, thì 10 Quốc tế Đặc vụ tôi cũng không sợ. Bọn giang hồ có thể giết người không gớm tay, song lại có nhiều yếu điểm, nhất là nhân nghĩa. Tôi mắc kẹt giữa hai hoàn cảnh : một bên là ân nhân và ông Hoàng, một bên là bạn giang hồ và cuộc đời ngang dọc, coi trời bằng vung, dang nào cũng lợi và dang nào cũng thiệt. Một lần nữa, tôi khát đến tối mai.

Tối mai, mời cô lại đây.

— Tôi sẽ báo tin trước cho Sài Gòn là ông bằng lòng.

— Thông thả. Hiện thời, tôi chưa thể trả lời là không hay có. Cô đã biết tính tôi : sau khi đã quyết định là làm việc bằng say, bất chấp hậu quả. Và tôi đã từ chối thì không sức mạnh nào bắt tôi

thay đổi ý kiến. Nếu tôi bằng lòng, sự liên lạc giữa cô và tôi sẽ dễ dàng, không nói làm gì . . . Giả sử tôi từ chối. . .

— Ông sẽ bắt tôi ?

— Không, Simun không hèn hạ như vậy. Giới giang hồ chúng tôi có những luật lệ dứt khoát : nếu tôi và cô không thể hợp tác với nhau tôi sẽ để cô về tự do, và cô sẽ được 24 giờ để trở về Sài Gòn. Sau thời hạn này, tôi sẽ không chịu trách nhiệm nữa.

— Tôi hiểu rồi. Thành thật cảm ơn ông Simun.

Simun đứng dậy :

— Mời cô một ly rượu đặc biệt. Phụ nữ thường dùng mạt-ti-ni. Nếu có cho phép, tôi xin pha một cốc tay thật ngon.

Quỳnh Loan xua tay :

— Tôi không uống rượu.

Simun mở cửa :

— Có đậu xe ở đâu ?

Nàng nhún vai :

— Cách đây hai trăm thước. Tôi vào bằng lối sau.

— Cô tài lắm.

— Dầu sao, tôi cũng bằng phần trăm của ông. Bằng chứng là ông đã biết tôi đến mà đợi.

Simun lặng thinh. Quỳnh Loan hỏi gặng :

— Tại sao ông biết tôi tới ?

Simun cười nửa miệng :

— Tối mai, tôi sẽ nói hết.

Simun đưa nàng qua sàn nhảy vắng vẻ. Mùi nước hoa, mùi thuốc lá thơm còn phảng phất. Đột

nhiên, hẳn hỏi nàng :

— Cô về đâu ?

Nàng đáp :

— Về tòa đại sứ. Trong ngày mai, nếu cần liên lạc, xin ông gọi giấy nói cho tôi ở sử quán. Tôi sẽ chờ ông suốt ngày.

Ra đến thềm, Simun dừng lại, giọng lo âu :

— Yêu cầu cô thận trọng. Đạo này, Vạn Tượng mất hết an ninh. Bọn cướp giết người như góe. Nếu cô cho phép, tôi sẽ đưa cô về.

Nàng lắc đầu :

— Cám ơn ông. Tôi đã biết đường.

Simun gật gù :

— Thành thật ngợi khen cô. Tôi vào nghề từ nhiều năm nay, chưa gặp người đàn bà nhỏ tuổi nào can đảm và bình tĩnh như cô. Cô lại đẹp nữa. Tôi tuy già vẫn cảm thấy rung động.

— Cám ơn ông.

Nàng quay quả ra xe. Simun nhìn người trên cửa ngắm xe nàng khuất sau hàng rào bim hịm.

Lúc hẳn trở vào phòng thì một người đàn ông, mặc sơ mi bỏ ngoài quần, đã chờ sẵn. Hẳn kéo ghế ngồi, giọng đặc thẳng :

— Ông bằng lòng chưa ?

Người lạ mân mê trong tay cái bật lửa vàng :

— Khá lắm. Tuy nhiên, tôi muốn dặn anh một điều quan trọng. Nội đêm mai, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ hoàn tất. Anh muốn xuất ngoại một thời gian, tùy ý. Tôi cần giữ bí mật đến phút cuối cùng. Và đến phút cuối cùng, tôi muốn anh tuyệt đối trung thành.

Simun nhìn vai :

— Tôi chẳng đợi gì đi hàng hai.

Người lạ cũng nhìn vai :

— Chào anh.

Người lạ ra ngoài bằng một cánh cửa bí mật, sau tủ sắt. Simun ở lại một mình trong phòng. Hẳn không dừng dây tiền khách ra cửa. Hẳn gác chân gổ lên bàn, mắt nheo lại. Rồi hẳn lâm bầm :

— Mèo von chuột ... Không hiểu mèo trắng hay bại !